

— Както си намѣрилъ едната, така ще намѣришъ още три,—успокоила го циганката.— Не губи време, ами трѣгвай по-скоро изъ улицитѣ, иди на пазарището, обиколи ханищата, дето спиратъ селскитѣ каруци — все ще намѣришъ! А намѣришъ ли веднажъ, нѣма да има по-богати въ цѣлата махала отъ насъ. Ще съберемъ пари и за една каруца, па като като препуснемъ оня ми ти конь, цѣлъ свѣтъ ще ни завижда.

Пламналъ Манго, па скочилъ и трѣгналъ изъ града, да търси още три конски подкови. Обикалялъ по улици и пазарища, промѣквалъ се въ ханища и яхъри, ала никжде не могълъ да намѣри подкови. Минавали дни и седмици, а нашиятъ Манго все ходи и работа не похваща. Циганката умираше отъ гладъ въ кѣщи. Циганчетата се скитали изъ махалата да просятъ хлѣбецъ.

Видѣлъ Манго, че по кривъ пѣтъ е трѣгналъ, и седналъ веднажъ на прага на схлупената си колиба и се замислилъ:

— Сигурно, щомъ като падне подкова отъ нѣкой конь, веднага хората я взиматъ. И затова не мога да намѣря така лесно. Не ми остава нищо друго, освенъ да трѣгна подиръ каруцитѣ и щомъ падне подкова, да я взема, преди нѣкой другъ да я забележи.

И, безъ да губи време, Манго станалъ и отишълъ на края на града, да чака каруци. Не се минало много, ето че се задала една хубава каруца, запрегната съ два едри, силни коня.

— Ехъ, — рекълъ си Манго, — отъ тия коне да може да ми падне нѣкоя подкова! Такъвъ конь да имамъ, за царската дѣщеря мога да се оженя.

И, като превързалъ по-здраво пояса си, той хукналъ подиръ каруцата, съ надежда, че най-после сѣдбата ще му се усмихне. Но конетѣ били здраво подковани и весело тракали по каменнитѣ плочи на улицитѣ. Манго тичалъ подиръ тѣхъ съ последни сили и нареждалъ:

— Падни, падни, подковке! Падни, падни, подковке!... Но подковитѣ не падали.

Най-после той, запѣхтѣнъ и уморенъ, се спрѣлъ и извикалъ побѣснѣлъ отъ гнѣвъ: